Για τη ζωή του αμαρτωλού (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Ιουνίου, 2017

Επιστολή στον κλειδαρά Ι. Τ. .

Κάποιος άνθρωπος κληρονόμησε μεγάλο πλούτο από τον πατέρα του. Όμως χρησιμοποίησε όλο τον κληρονομημένο πλούτο για το χτίσιμο, τη στερέωση και τη διακόσμηση ενός σπιτιού. Και ζούσε μόνος σ’ αυτό το σπίτι. Ούτε πήγαινε σε κανέναν ούτε δεχόταν κανέναν από τους καλούς ανθρώπους. Για τον εαυτό του δεν έδινε τίποτα˙ όλα για το σπίτι. Άπλυτος , αχτένιστος, με κουρέλια, άσιτος, τσιγκούνης για τον εαυτό του και τους άλλους, τα έδινε όλα μόνο για το σπίτι, στο οποίο έμενε. Χρόνια οι γείτονές του δεν μπόρεσαν να δουν το πρόσωπό του. Αλλά το σπίτι του απ’ έξω ήταν τόσο στολισμένο, ώστε ο καθένας από τους ξένους και τους περαστικούς αναφωνούσε από θαυμασμό. Άκουγε εκείνος ο άνθρωπος κάθε λόγο θαυμασμού για το σπίτι του, και αυτό ήταν η μόνη του ευχαρίστηση. «Πώς να ΄ναι εκείνος που κατοικεί σε τέτοιο παλάτι!», αναρωτιόντουσαν οι περαστικοί. Αλλά το πρόσωπο του νοικοκύρη κανένας δεν είδε. Τελικά, όταν αυτός σκόρπισε για το σπίτι ό,τι είχε και δεν είχε, έφερε τον ίδιο του τον εαυτό μέχρι απελπισίας από την πείνα. Όμως μία μέρα χτύπησε κεραυνός το σπίτι του, και το έκαψε. Και το σπίτι κάηκε από τις φλόγες, και εκείνος με δυσκολία σώθηκε βγαίνοντας στο δρόμο. Βλέποντάς τον ο λαός στην πόλη, φοβήθηκε, αφού ήταν σαν σκιάχτρο: μαύρος, ξερός, κουρελιασμένος, ακάθαρτος. Και ο καθένας τον απέφευγε σαν κάποιο τέρας. Στην απελπισία του πήρε τον δρόμο που οδηγούσε έξω από την πόλη, ούτε ξέροντας και ο ίδιος που πάει. Στον δρόμο τον συνάντησαν κάποιοι τσιγγάνοι, και είπαν μεταξύ τους: αυτός είναι ταιριαστός για το εμπόριό μας! Κι έτσι οι τσιγγάνοι τον έπιασαν, τον παραμόρφωσαν ακόμα περισσότερο, του έβγαλαν τα μάτια, του έσπασαν τα χέρια και τα πόδια, και έφυγαν μαζί του για να ζητιανεύουν ανά τον κόσμο.

Εκείνος ο άνθρωπος παριστάνει την ψυχή του αμαρτωλού. Ο μεγάλος πλούτος είναι τα μεγάλα δώρα του Θεού. Το χτίσιμο, το στερέωμα και το στόλισμα ενός σπιτιού σημαίνει τη φροντίδα αποκλειστικά για το σώμα και τη σαρκική ζωή. Αφρόντιστος, κουρελιασμένος, και άσιτος άνθρωπος είναι η παραμελημένη, γυμνή και άσιτη ψυχή μέσα στο σώμα. Ο κεραυνός είναι ο ξαφνικός θάνατος. Οι άνθρωποι στην πόλη, οι οποίοι τον αποστρέφονται σαν κάποιο τέρας, είναι οι άγγελοι του Θεού, οι οποίοι αποστρέφονται τη σιχαμερή ψυχή του αμαρτωλού. Οι τσιγγάνοι σημαίνουν τα μαύρα δαιμόνια, που αγαπούν και πιάνουν όμοιούς τους.

(Από το βιβλίο: Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Δεν φτάνει μόνον η πίστη...». Ιεραποστολικές επιστολές Β', Εκδόσεις «Εν πλω», 2008. Η/Υ επιμέλεια Σοφίας Μερκούρη)

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr*)*